

— Само по-низко го пострей, по близо до земята,
— казалъ дрозда.

— Не, не, — ако го правишъ, то прави го високо,
— казала враната. — А най-добръ съсъ сухи пръчици.

— Направо на земята е по-безопасно, казала полската чучулига. . .

Усмихнала се кукувицата и заговорила:

— Чувашъ ли царице свѣтла, колко различни свѣти! Отъ смѣхъ, просто, да се прѣснешъ! . . . А азъ и безъ тѣхнитѣ свѣти по-добръ ще прѣживѣя! . .

— Тогазъ бѣгай далечъ оттукъ, кждѣто искашъ,
— казала царицата, — тукъ нѣмашъ работа.

Изсѣртѣла кукувицата глава настрана и заговорила:

— Защо да бѣгамъ? . . И тукъ ми е добръ! . . .
Ку-ку! . .

Царицата нищо не отговорила, взела китка момина сълза, натопила я вода и попърскала кукувицата отъ главата до краката.

Кждѣто паднали капкитѣ, тамъ се появили бѣли точки и станала кукувицата пѣстра.

— Така, сега всѣки нека те познава и се пази отъ тебе, — казала царицата Силфа.

Засмѣяли се, запищѣли, закискали се птичкитѣ въ хоръ.

— Кукувичка-шаренушка! . . . Кукувичка-шареничка! . . .

Засрамила се тя, скрила се въ храсталака, размахала крилѣ и полетѣла кждѣто ѝ видятъ очитѣ.

Отъ тогазъ кукувицата станала таквазъ пѣстра.

Прѣвелъ: Ал. Спасовъ.

